

ชื่อหนังสือ: ส้มหวานน้ำตาลเปรี้ยว

ผู้แต่ง: ฌารา

สำนักพิมพ์: พิมพ์คำ

ปีที่พิมพ์: 2550

จำนวนหน้า: 264 หน้า

ราคา: 170 บาท

"จงชราอย่างกล้าหาญ จงขึ้นคานอย่างมีศักดิ์ศรี" คือสโลแกนประจำใจของเหล่าอาจารย์สาววัยเก๋าคน แห่งภาควิชาภาษาไทยของมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งใน จ.เชียงใหม่ ที่รวมตัวกันตั้งเป็นกลุ่มสาวโสด "หัวใจเปรี้ยว" โดยมีรองคณบดีวัย 40 เป็นประธาน นായിกา-อาจารย์นาย คือสมาชิกวัย 35 ที่มีอายุน้อยที่สุดในกลุ่ม ต่อหน้าใครๆ นായിกา เซ็ดหน้าทำเป็นฉันทัน ไม่แคร์ ถ้าจะต้องแก่ตายโดยไม่ต้องมีผู้ชาย แต่ในใจเธอกลับกรี๊ดร้องว่าเธอไม่ได้อยากเป็นสาวแก่ไปจนตายสักหน่อย เธอมีหัวใจที่พร้อมจะรักใคร่สักคนที่เป็นคนดี ไม่จำเป็นต้องร่ำรวย ขอแค่รักเธอก็พอ เพียงแต่...เธอไม่เคยมีโอกาสดูพบกับผู้ชายคนนั้นเลย

ชีวิตเธอหมดไปกับการเรียนอย่างหนักจนจบด็อกเตอร์ แทบจะไม่มีเวลาคิดถึงเรื่องความรัก แต่พอเธอเริ่มคิด...วัยสาวก็กำลังจะลาจากเธอไปแล้ว นായിกาเกือบจะเลิกหวัง จนกระทั่งเธอได้อ่าน "โลกของคนเหงา" นวนิยายงานเขียนฝีมือของลูกศิษย์ในวิชาการประพันธ์เรื่องสั้น และนวนิยายที่เธอสอนอยู่ นായിกา ก็ตกหลุมรัก นาคินทร์ ผู้ชายที่เป็นตัวเอกของนวนิยายเรื่องที่เธออ่านในทันที

นาคินทร์...ชายหนุ่มที่เคยสดใส อารมณ์ดี เปลี่ยนเป็นคนละคน เมื่อต้องสูญเสีย ดารารัตน์ ภรรยาสุดที่รักและลูกชายหญิง 2 คนจากอุบัติเหตุรถตกเขา นาคินทร์เอาแต่ฝังตัวเองอยู่กับงานในไร่ส้มและสวนลิ้นจี่ที่มีอาณาเขตนับร้อยไร่ คิดกับเส้นทางเดินป่าขึ้นคอย่างขางและใกล้ชายแดนพม่า จนทำให้นิดานุช...หลานสาว, เอื้องจันทร์...แม่ และ นพ...พ่อ อดเป็นห่วงอนาคตของพ่อมายนาคินทร์ไม่ได้

นิดานุชตัดสินใจนำชีวิตของนาคินทร์มาเขียนเป็นนวนิยายเพื่อส่งในวิชาที่เรียนกับนายิกา ซึ่งเป็นอาจารย์ที่นิดานุชสนิทสนมมากที่สุด เมื่อนายิกาได้อ่านเรื่องของนาคินทร์ ผู้ชายที่อ้างว้าง โดดเดี่ยวที่สุดในความคิดของนายิกา เธอก็หลงรักเขาจริงๆ ที่ไม่เคยได้พบหน้าค่าตามาก่อน และตัดสินใจที่จะนำนวนิยายของนิดานุชส่งเข้าประกวดรางวัลในระดับมหาวิทยาลัย

หลังจากที่ทำงานเข้ากรุงเทพฯ เพื่อไปร่วมงานแต่งงานของ นภัณฑ์-นัท น้องชายเพียงคนเดียวกับแฟนสาวลูกครึ่ง ภัณฑิลา-พอลล่า นายิกาก็กลับมามหาวิทยาลัยด้วยใจใหม่ ไม่ว่าจะป็นเสื้อผ้าหน้าผมที่สวยปิ้งกว่าเก่า เพราะถูกพอลล่าและ ภวิตรา...น้ำสาวของพอลล่าที่เป็นบ.ก.นิเทศศาสตร์ความงามพาเธอเข้าคอร์สสปรานวดหน้าทำผมเมคโอเวอร์จนดูอายุอ่อนกว่าเดิมไปหลายปี ทำให้อาจารย์หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ในมหาวิทยาลัยที่ไม่เคยเห็นนายิกาอยู่ในสายตาก็พากันหันมาสนใจ ทำให้ อาจารย์โสภิต ประธานกลุ่มสาวแก่หัวใจเปรี้ยวถึงกับเดือดเป็นฟืนเป็นไฟที่นายิกาทำตัวเหมือนกับจะชิงจากคนที่ช่วยกันเกาะ

การเปลี่ยน ไปของนายิกานี้เอง ทำให้นิดานุชเกิดความคิดที่จะจับคู่อาจารย์สาวไว้กับนาคินทร์ผู้นางสงสารของเธอ เพราะขณะนี้นาคินทร์กำลังถูก คุณลิ้นจี่ แม่มายสาวเจ้าของรีสอร์ทที่อยู่ไม่ไกลจากไร่ตามหว่านเสน่ห์ดึงดูดใจไปถึงพ่อแม่เพื่อหวังพิชิตใจนาคินทร์ นิดานุชไม่ชอบท่าทางเข้าวนอุคมด้วยร้อยเล่ห์พันมารยาของลิ้นจี่ ไม่อยากได้มาเป็นอาสะใภ้ให้ปวดหัว เลยปรึกษาเรื่องนี้กับย่าเอื้องและปุ่นพ

และแล้วแผนการทั้งหมดก็เกิดขึ้น โดยชวนเพื่อนในคณะและนายิกาไปเที่ยวชมไร่ส้มและเดินป่าในช่วงปิดเทอม นายิกาตอบรับคำเชิญชวนเพราะอยากได้พบตัวจริงของนาคินทร์ ผู้ชายแสนเศร้าที่น่าสงสารคนนั้น อาจารย์โสภิตรู้เรื่องก็ขอตามไปด้วย ด้วยเหตุผลว่าเป็นห่วงสวัสดิภาพของนายิกา การไปอยู่ใกล้พ่อม่ายหัวใจเปรี้ยวอย่างนาคินทร์มันอันตราย โสภิตเลยต้องการจะไปเป็นดูแลนายิกาให้ครองสถานะขึ้นคานไว้เหมือนตัวเอง

ครั้งแรกที่ได้เจอตัวจริงที่แสนหล่อเข้มสมชายชาติของนาकिनทร์ที่ "บ้านไร่ผดุงเกียรติ" ใจของนายิกาแทบละลาย แต่ความรู้สึกดี ๆ กลับพังทลายไปจนหมดสิ้น เมื่อนาकिनทร์ถามถึงอาจารย์สาวแก่กับนิदानุชต่อหน้าเธอ เพราะนาकिनทร์เคยเห็นนายิกาโดยบังเอิญตอนไปปรับนิदानุชที่คณะ ตอนนั้นนายิกายังไว้ผมบ๊อบ ใส่แว่นแต่งตัวเป็นป้าอยู่เลย เมื่อนายิกาเปลี่ยนโฉมใหม่จนสวยแปลกตาเปลี่ยนไปเหมือนเป็นคนละคนนาकिनทร์ถึงจำเธอไม่ได้ แทนที่จะรู้สึกผิดแต่ในใจนาकिनทร์กลับโทษว่าเป็นความผิดของนายิกาที่ถูกขึ้นมาทำตัวสวย ซึ่งเขาคิดว่าไม่เหมาะสมสำหรับคนที่ เป็นอาจารย์ แถมยังคิดว่านายิกาคงกำลังคิดจะจับผู้ชายคนไหนสักคนเพื่อจะลงจากคาน แต่เพราะความรักหลานและเป็นสุภาพบุรุษ นาकिनทร์ไปขอโทษนายิกาที่เสียมารยาทกับเธอในฐานะที่เธอเป็นแขกของบ้าน นายิกาไม่ถือโกรธแต่ในใจเริ่มมีกำแพง โดยมีโสภิตคอยพูดเป่าหูให้เห็นข้อเสียของนาकिनทร์

การมาเที่ยวไร่ของกลุ่มนายิกาตกอยู่ในสายตา กำนันดำ เจ้าของที่ดินที่มีอาณาเขตติดกัน แม้กำนันดำจะมีที่ดินมากกว่า แต่ผลผลิตในไร่ส้มก็น้อยกว่าและขายได้ราคาต่ำกว่าผลผลิตในไร่ของนาकिनทร์มาก เนื่องจากนาकिनทร์คิดค้นผลิตปุ๋ยและยาฆ่าแมลงตามธรรมชาติใช้เอง ที่สำคัญที่ดินของนาकिनทร์มีตาน้ำพุที่เป็นแหล่งน้ำไปหล่อเลี้ยงไร่ส้มได้อุดสมบูรณ์กว่า กำนันดำจึงคิดจะซุกที่ดินในไร่ผดุงเกียรติ

ความจริงกำนันอยากจะทำไร่ส้มมานานตั้งแต่ นครเส... พ่อของนิदानุชและพี่ชายของนาकिनทร์ยังดูแลไร่อยู่ กำนันดำเพียรพยายามจะขอซื้อไร่จากนครเส ทั้งใช้อิทธิพลบีบ แต่ก็ไม่สำเร็จ ต่อมานครเสและแม่ของนิदानุชก็ถูกยิงเสียชีวิต โดยที่ไม่สามารถจับตัวคนร้ายได้ แม่นาकिनทร์จะสงสัยว่ากำนันดำเป็นผู้บงการฆ่า แต่ตำรวจก็ไม่มีหลักฐานจะเอาผิดได้ จนกระทั่งนาकिनทร์เข้ามาสืบทอดดูแลไร่ส้มแทนพี่ชาย เขาก็ยังถูกกำนันดำคุกคาม พยายามรุกร้า เมื่อไม่สำเร็จกำนันดำก็วางแผนเก็บนาकिनทร์อีกเป็นคนที่ 2 แต่คนที่รับเคราะห์แทนกลับกลายเป็นเมียและลูกทั้ง 2 ของนาकिनทร์ โดยกำนันดำส่งคนขับรถเบียดรถของดาร์รัตน์กับลูกตกเขา เพราะคิดว่าเป็นรถมีนาकिनทร์นั่งมาด้วย แต่เนื่องจากวันนั้นนาकिनทร์ติดธุระ ไม่ได้ไปด้วยเขาจึงรอดตายอย่างปาฏิหาริย์ แต่ก็เป็นการสูญเสียบ้างครั้งยิ่งใหญ่ ซึ่งเขามั่นใจว่าต้องเป็นมือของกำนันดำ แต่ก็ไม่มีหลักฐานไปเอาผิดกำนันดำได้เช่นเคย แม้แต่ ดำรงเดช... ลูกชายคนเดียวของกำนันดำหลงรักนิदानุชก็ปฏิเสธแทนพ่อมาตลอด ดำรงเดชไม่เคยเชื่อว่าพ่อจะเป็นฆาตกรใจคอโหดเหี้ยมเช่นนั้น เป็นผลทำให้ความเป็นเพื่อนที่นิदानุชเคยมีให้ดำรงเดชต้องขาดลง

ก้านันคำสืบรู้ว่า...นาคินทร์มีแผนจะพาเพื่อนๆ ของนิดาฯเดินป่าขึ้นไปพักค้างแรมบนคอยอย่างขาง ก้านันคำเห็นโอกาสที่จะกำจัดนาคินทร์ทันที โดยพาสมุนปลอมตัวเป็นกลุ่มทหารว่าแดงไปซุ่มดักรอยิง นาคินทร์อยู่กลางป่า ประจวบเหมาะกับนิดาฯกับเพื่อนๆ ก็วางแผนจะให้นาคินทร์กับนายิกาหลงป่าไปด้วยกันพอดี เพราะหวังว่าการที่ทั้ง 2 หลงป่าไปด้วยกัน ความใกล้ชิดจะทำให้ทั้ง 2 เกิดตกหลุมรักกันสมใจ

วันต่อมานาคินทร์ก็พาทุกคนเดินป่าขึ้นคอยอย่างขาง ลีนจี้ขอตามไปด้วยเพราะหึงนายิกา ไม่ได้ไว้ใจให้อยู่ใกล้ ๆ นาคินทร์ คี้นที่ 2 ของการพักค้างแรมในป่าระหว่างทางเดินขึ้นคอย นิดาฯกับเพื่อนคิดเกม Walk Rally ขึ้น โดยให้นาคินทร์กับนายิกาจับคู่กันหาของในป่า คำอ้าย และ สมพงษ์ ลูกน้องคนสนิทของนาคินทร์ก็ร่วมมือกับนิดาฯด้วย โดยพวกนิดาฯปลอมเป็นผีหลอกนายิกา จนตกใจวิ่งหนีเตลิดเข้าป่าไป นาคินทร์เลยวิ่งตามไปจนพลัดหลงกับทุกคน

จังหวะที่ทุกคนทำตามแผน กลุ่มของก้านันคำก็บุกยิงนาคินทร์พอดี ทำให้เกิดความสับสนวุ่นวายไม่รู้ใครเป็นใคร นาคินทร์ชักปืนยิงถูกลูกน้องของก้านันคำบาดเจ็บไปคนหนึ่ง แล้วพานายิกาหนีออกจากวงล้อม จนลื่นไถลตกหน้าผาไปในเหวลึกทั้งคู่ นาคินทร์หัวกระแทกจนสลบไป ขณะนายิกาบาดเจ็บข้อมือซ้ายและฟกช้ำทั่วร่างกาย ฝนเทกระหน่ำลงมา นายิกาลากร่างที่เปียกโชกของนาคินทร์เข้าหลบใต้ชะง่อนหิน ทั้งๆ ที่มือเจ็บ ช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เขาแล้วก็หมดแรงกลับไป นาคินทร์ฟื้นขึ้นมาพบนายิกาอยู่ข้างๆ เขา ก็รู้สึกซึ่งในน้ำใจนายิกาที่ช่วยลากเขาหนีฝน แล้วยังช่วยทำแผลเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เขาอีกทั้งๆ ที่ตัวเองก็บาดเจ็บ นาคินทร์ปลุกนายิกาและเริ่มออกเดินทางกลับไร่

ฝ่ายก้านันคำแม้จะรู้ว่านาคินทร์รอดไปได้ แต่ก็เข้าใจผิดคิดว่าพวกคำอ้ายเป็นกองกำลังว่าแดง เลยหนีไปตั้งหลักที่หมู่บ้านชาวเขา นิดาฯไม่คิดอย่างนั้น...เธอคิดว่าต้องเป็นฝีมือของก้านันคำแน่ หลังจากส่งเพื่อนขึ้นไปพักที่คอยอย่างขางแล้ว เธอกับคำอ้ายและสมพงษ์ก็รีบไปที่ไร่ก้านันคำ นิดาฯเจอกับตำรวจที่ไร่ เขายืนยันว่าพ่อกำลังขุดหาตาน้ำอยู่ที่ท้ายไร่ไม่ได้ไปไหน นิดาฯตามไปดู ก้านันคำกลับลงจากเขามารับหน้านิดาฯได้ทันเวลา เมื่อเป็นอย่างนั้นนิดาฯ คำอ้ายและสมพงษ์เลยพาลูกน้องกลับเข้าป่าเพื่อตามหานาคินทร์และนายิกา

นาคินทร์และนายิกาตกไปในหุบเหวลึกมาก และนาคินทร์ก็ไม่คุ้นชินเส้นทางนี้ ทำให้คีนั่นทั้ง 2 ต้องพักแรมอยู่ในโพรงถ้ำเล็ก ๆ นาคินทร์หุงหาอาหารที่ติดตัวมาให้นายิกากิน ฝนตกลงมาอย่างหนัก นาคินทร์ใช้สายฝนเป็นน้ำอาบ แล้วไล่ให้นายิกาไปอาบ นายิกาเจอกิ่งก่ากระโดดเกาะเชือกใจ โฝกอด นาคินทร์ สัมผัสของนายิกาทำให้นาคินทร์ค้นพบว่าเขาแอบมีใจให้นายิกาตั้งแต่แรกที่ได้เห็นเธอที่ไร่ เขาถึง สนุกสนานกับการแกล้งให้เธอโกรธ ยั่วให้เธอมีปากมีเสียงกับเขามาตลอดการเดินทาง ซึ่งความรู้สึกนี้ไม่เคย มีเลยนับแต่ดารารัตน์จากไป จนกระทั่งได้มาพบนายิกา การหลงป่ามาด้วยกัน ทำให้เขาได้รู้จักตัวตนที่ แท้จริงของนายิกาว่าเป็นคนอดทน มีน้ำใจ และจิตใจดี เพราะฝนตกทั้งคืน ทำให้คีนั่นอากาศหนาวมาก แต่ มีผ้าห่มอยู่ผืนเดียว นายิกากับนาคินทร์ต้องนอนหลับอยู่ภายใต้ผ้าห่มผืนเดียวกัน และก็ตื่นขึ้นมาพบว่าต่างก็ ซุกกันอย่างอบอุ่นอยู่ด้วยกัน และเป็นอย่างนั้นอยู่ 2 คืน ทำให้นาคินทร์เริ่มเปิดประตูใจยอมรับนายิกาเข้ามาอยู่ ในใจแล้ว

คีนต่อมา...นายิกาก็พูดถึงนิยายโลกของคนเหงาของนิदानุชให้นาคินทร์ฟัง เมื่อหวนคิดถึงดารารัตน์ ทำให้นาคินทร์รู้สึกผิดที่ป็นใจให้นายิกาและกลับมาคืนดีใส่ นายิกาทันที เป็นนาคินทร์ผู้เคร่งขรึมอีกครั้ง นายิกาคิดหวังมาก แต่ไม่ว่า นาคินทร์จะพยายามบังคับใจให้คืนดีกับนายิกายังไง ความใกล้ชิดก็ทำให้เขาไม่ สามารถบังคับความรักที่มีต่อนายิกาได้ เขาผลอจูบเธอมันเป็นจูบแรกของนายิกา แต่นาคินทร์จูบเธอแล้ว กลับวิ่งหนีหายเข้าป่าไป ก่อนจะกลับมาสารภาพว่ามีใจให้นายิกาแต่ไม่อาจลืมดารารัตน์ได้ นายิกาเข้าใจ นาคินทร์ และขอให้เวลาเป็นตัวตัดสิน

คีนต่อมา...นายิกาเก็บเห็ดเหมามาอย่างกิน ทำให้ทั้งคู่มีนเมา นายิกาสารภาพว่าตกหลุมรักเขาตั้งแต่ได้ อ่านนิยายของนิदानุชและแล้วทั้งคู่ก็ตกเป็นของกันและกัน ตื่นเข้ามา...นายิกาตกใจร้องห่มร้องไห้ ขณะที่ นาคินทร์ก็ซ็อกไป เขาคิดว่ามันเป็นความผิดพลาดทางเทคนิค นายิกาขอให้ลืมเรื่องคีนั่นเสีย ทั้ง 2 ออก เดินทางอีกครั้ง จนมาพักอยู่ในหมู่บ้านของ **ชาวจาวปะหล่อง**...ชนเผ่าอพยพจากพม่า ที่นี่เอง...ทั้ง 2 ยอมรับ รักกันอย่างเปิดใจ

ฝ่ายกำนันคำสืบรู้ว่านาคินทร์กับนายิกาพักอยู่ที่หมู่บ้านของชาวจาวปะหล่อง ก็พาลูกน้องเข้าไปเพื่อตามไปเก็บอีกครั้ง คำรงค์เห็นแอบตามไป ไปเจอหัวหน้าชาวภูเขาที่กำนันคำหนีไปตั้งหลักในวันแรกที่นาคินทร์ถูกลอบยิง จึงรู้ความจริงทั้งหมดที่กำนันคำเข้าไปในวันนั้น และคนที่ยิงนาคินทร์ก็คือกำนันคำนั่นเอง คำรงค์ตามหากลุ่มนิदानุชจนพบ และขอร่วมทางตามคันทานาคินทร์ไปกับเธอ เพื่อขัดขวางไม่ให้กำนันคำทำร้ายใครอีก

นาคินทร์กับนายิกาเดินทางออกจากหมู่บ้าน จนมาเจอกลุ่มนิदानุชเข้า แต่กลุ่มกำนันคำก็ตามมาพบเช่นกัน เกิดการต่อสู้กันขึ้น กำนันคำพลาดจึงถูกคำรงค์ทะเลาะกวนแต่ก็ยังไม่ยอมแพ้ จึงนายิกาเป็นตัวประกันเพื่อแลกกับชีวิตของนาคินทร์ นายิกาฮึดสู้แย่งปืนขี้อยู่ด้วยกัน นาคินทร์เข้าช่วย กำนันคำพลาดตกลงแหวนตาย คำรงค์ถูกส่งตัวไปผ่าตัดเอากระสุนออกรอดพ้นขีดอันตราย

เหตุการณ์ร้ายผ่านไป...นาคินทร์หรือโหสิกรรมทุกอย่างให้ครอบครัวคำรงค์ และไม่ขัดขวางถ้า นิदानุชจะรักกับคำรงค์ ขณะที่เขาพานายิกาไปดูพระอาทิตย์ตกดินที่ผาทำไร่เพื่อเป็นการอำลา คันทันนั้นนายิกาอยู่กับนาคินทร์ทั้งคืน ก่อนจะจากไปในวันรุ่งขึ้น โดยไม่มีคำพูดใดๆ จากปากของนาคินทร์ว่าความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเธอจะเป็นอย่างไรต่อไป นายิกากลับไปอย่างผิดหวัง

2 เดือนผ่านไป...ไม่มีการติดต่อจากนาคินทร์ ไม่มีแม่โทรศัพท์จากเขา นายิกาได้แต่เฝ้ารอและโศกเศร้าเสียใจอยู่คนเดียวๆ ขณะที่นาคินทร์เอาแต่จมอยู่กับงาน โดยหวังว่าจะตัดใจจากนายิกาได้ เพราะไม่อยากจะผิดคำสัญญาที่เคยให้ไว้กับดาร์รัตน์ว่าจะรักเดียวใจเดียวกับเธอไปจนวันตาย แต่ยิ่งพยายามลืมนาคินทร์ก็กลับคิดถึงนายิกามากจนแทบคลั่ง นิदानุชต้องยื่นมือเข้ามาช่วยอีกครั้ง โดยวางแผนให้พี่ชายเพื่อนไปหานายิกาเพื่อถามเกร็ด แล้วแอบถ่ายรูปไว้เอาไปหลอกนาคินทร์ว่านายิกาได้พบรักกับชายหนุ่มรุ่นน้องแล้ว ทำเอานาคินทร์ร้อนรุ่มจนทนไม่ไหวอีกต่อไป นาคินทร์รีบโทรเข้ามือถือนายิกา แต่ ภวินท์ สามิภวิตราเป็นคนรับสาย นาคินทร์เข้าใจผิดคิดว่าเป็นแฟนนายิกา เขาจึงไปหาเธอและต่อຍภวินท์ ก่อนที่ทุกคนจะช่วยกันอธิบายว่าเขาเข้าใจผิดและทุกอย่างเป็นแผนการของนิदानุชอีกแล้ว

นาคินทร์ถูกเข้าขอนายิกาแต่งงาน เขาจะรักและเก็บคารารัตน์ไว้ในใจของเขาตลอดไป คารารัตน์คืออดีตที่ไม่อาจลืมเลือน แต่นายิกาคืออนาคตที่สดใสของเขา และเขาคิดว่าคารารัตน์ก็คงจะยินดีที่เห็นเขามีความสุข หลังจากที่นาคินทร์ตามง้อนอนอยู่นาน ในที่สุดนายิกาก็ยอมตกลงแต่งงานกับนาคินทร์ ส่วนนิยายโลกของคนเหงาของนิदानุชได้รับรางวัลชนะเลิศอันดับ 3 ด้วย.

คนบางคนไม่เชื่อในความรัก... คนบางคนเคยผิดหวังจากความรัก... คนบางคนเจ็บช้ำขาดจากความรัก... คนบางคนไม่ยอมมีรัก... คนบางคนเบื่อกที่จะรัก... แต่...คนบางคนอยากมีรักแต่ไม่มี

ที่ได้มีรักที่นั่นมีทุกข์... แม้จะรู้แบบนี้แล้ว... แต่บางคนก็ยอมทุกข์ เพราะช่วงเวลาที่มีความรักอยู่มันเป็นช่วงเวลาที่มีความสุข มีค่า และสวยงามที่สุด แม้วันหนึ่งข้างหน้าความรักอาจจะสมหวังตลอดไป หรืออาจต้องจบลงในวันหนึ่ง...แต่มันก็เป็นประสบการณ์ดีๆ เป็นช่วงเวลาดีๆ ...ที่ทำให้คนเรายอมเสี่ยง ยอมเป็นทุกข์ แต่...ก็ยังดีที่มีช่วงเวลาที่มีความสุขก่อน...จริงไหม?

อย่ากลัวที่จะมีความรักกันเลยนะคะ... ความรักเป็นสิ่งสวยงามนะ ^_^